ARREST VAN HET HOF (Vierde kamer)

22 oktober 2026*

„Prejudiciële verwijzing – Milieu – Richtlijn 92/43/EEG – Instandhouding van natuurlijke habitats en wilde flora en fauna – Specialebeschermingszones – Artikel 6, lid 3 – Passende beoordeling van de mogelijke gevolgen van een plan of project voor een beschermd gebied, rekening houdend met de instandhoudingsdoelstellingen van dat gebied – Uitsluiting van bepaalde categorieën activiteiten, plannen of projecten van de verplichting tot een passende beoordeling”

In zaak C-548/25,

betreffende een verzoek om een prejudiciële beslissing krachtens artikel 267 VWEU, ingediend door de Raad voor Vergunningsbetwistingen (België) bij beslissing van 31 juli 2025, ingekomen bij het Hof op 14 augustus 2025, in de procedure

**Dryade vzw**

tegen

**Stad Peer**, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen,

in tegenwoordigheid van:

**X vvzrl,**

wijst

HET HOF (Vierde kamer),

samengesteld als volgt: I. Jarukaitis, kamerpresident, R. Frendo, N. Jääskinen, M. Condinanzi en A. Kornezov (rapporteur), rechters,

advocaat-generaal: J. Kokott,

griffier: V. Di Bucci,

gezien de stukken,

* Procestaal: Nederlands.

gelet op de opmerkingen van:

– Dryade vzw, vertegenwoordigd door M. Van de Poel, advocaat,

– de Belgische regering, vertegenwoordigd door S. Baeyens, P. Cottin en C. Pochet als gemachtigden, bijgestaan door N. Dewulf, G. Schaiko en B. Schelstraete, advocaten,

– de Europese Commissie, vertegenwoordigd door N. Ruiz García en F. van Schaik als gemachtigden,

gelet op de beslissing, de advocaat-generaal gehoord, om de zaak zonder conclusie te berechten,

het navolgende

## Arrest

1 Het verzoek om een prejudiciële beslissing betreft de uitlegging van artikel 6, lid 3, van richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna (PB 1992, L 206, blz. 7; hierna: „habitatrichtlijn”).

2 Dit verzoek is ingediend in het kader van een geding tussen Dryade vzw, een vereniging zonder winstoogmerk, en de stad Peer (België), vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen, over een vordering van deze vereniging tot nietigverklaring van een besluit van deze stad waarbij akte wordt genomen van een melding inzake grondwaterwinning.

### Toepasselijke bepalingen

#### *Unierecht*

3 Artikel 2 van de habitatrichtlijn bepaalt:

„1. Deze richtlijn heeft tot doel bij te dragen tot het waarborgen van de biologische diversiteit door het in stand houden van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna op het Europese grondgebied van de lidstaten waarop het Verdrag van toepassing is.

2. De op grond van deze richtlijn genomen maatregelen beogen de natuurlijke habitats en de wilde dier- en plantensoorten van communautair belang in een gunstige staat van instandhouding te behouden of te herstellen.

[...]”

4 Artikel 6, leden 2 en 3, van de habitatrichtlijn luidt als volgt:

„2. De lidstaten treffen passende maatregelen om ervoor te zorgen dat de kwaliteit van de natuurlijke habitats en de habitats van soorten in de speciale beschermingszones niet verslechtert en er geen storende factoren optreden voor de soorten waarvoor de zones zijn aangewezen voor zover die factoren, gelet op de doelstellingen van deze richtlijn, een significant effect zouden kunnen hebben.

3. Voor elk plan of project dat niet direct verband houdt met of nodig is voor het beheer van het gebied, maar afzonderlijk of in combinatie met andere plannen of projecten significante gevolgen kan hebben voor zo'n gebied, wordt een passende beoordeling gemaakt van de gevolgen voor het gebied, rekening houdend met de instandhoudingsdoelstellingen van dat gebied. Gelet op de conclusies van de beoordeling van de gevolgen voor het gebied en onder voorbehoud van het bepaalde in lid 4, geven de bevoegde nationale instanties slechts toestemming voor dat plan of project nadat zij de zekerheid hebben verkregen dat het de natuurlijke kenmerken van het betrokken gebied niet zal aantasten en nadat zij in voorkomend geval inspraakmogelijkheden hebben geboden."

### *Belgisch recht*

5 Artikel 36ter, §§ 3 en 4, van het decreet betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu van 21 oktober 1997 (*Belgisch Staatsblad*, 10 januari 1998, blz. 599; hierna: „Natuurdecreet"), waarbij is beoogd artikel 6, lid 3, van de habitatrichtlijn in Belgisch recht om te zetten, bepaalt het volgende:

„§ 3. Een vergunningsplichtige activiteit die, of een plan of programma dat, afzonderlijk of in combinatie met één of meerdere bestaande of voorgestelde activiteiten, plannen of programma's, een betekenisvolle aantasting van de natuurlijke kenmerken van een speciale beschermingszone kan veroorzaken, zonder dat die vergunningsplichtige activiteit of dat plan of programma direct verband houdt met of nodig is voor het beheer van een gebied in de speciale beschermingszone in kwestie, dient onderworpen te worden aan een passende beoordeling wat betreft de betekenisvolle effecten voor de speciale beschermingszone.

[...]

§ 4. De overheid die over een vergunningsaanvraag, een plan of programma moet beslissen, mag de vergunning slechts toestaan of het plan of programma slechts goedkeuren indien het plan of programma of de uitvoering van de activiteit geen betekenisvolle aantasting van de natuurlijke kenmerken van de betrokken speciale beschermingszone kan veroorzaken. De bevoegde overheid draagt er steeds zorg voor dat door het opleggen van voorwaarden er geen betekenisvolle aantasting van de natuurlijke kenmerken van een speciale beschermingszone kan ontstaan."

6 Bijlage I bij het besluit van de Vlaamse regering houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne van 1 juni 1995 (*Belgisch Staatsblad*, 31 juli 1995, blz. 20526; hierna: „Vlarem") bepaalt onder meer voor welke inrichtingen en exploitaties een vergunningsplicht geldt, en voor welke inrichtingen en activiteiten enkel een meldingsplicht wordt opgelegd. Voor inrichtingen en activiteiten die worden ingedeeld in de eerste en de tweede klasse geldt een vergunningsplicht, voor een inrichting of activiteit die wordt ingedeeld in de derde klasse geldt enkel een meldingsplicht.

7 Op grond van rubriek 53.8, punt 1, onder a), van deze bijlage, vallen andere boringen van grondwaterwinningsputten en grondwaterwinning dan de boringen, vermeld in rubriek 53.1 tot en met 53.7 en 53.12, waarvan het totaal opgepompte debiet kleiner is dan of gelijk is aan 5 000 $m^3$ per jaar en alle putten een diepte hebben die kleiner is dan of gelijk is aan het locatiespecifieke dieptecriterium, zoals weergegeven op de kaart in bijlage 2ter van het Vlarem en niet ingedeeld in rubriek 53.8, punt 1, onder c), onder de derde klasse.

## Hoofdgeding en prejudiciële vraag

8 Op 13 november 2023 heeft X vvzrl bij de stad Peer een project aangemeld voor de exploitatie van een grondwaterwinning van 60 meter diep met een maximaal debiet van 175 $m^3$ per dag en 5 000 $m^3$ per jaar. Dit project valt onder de derde klasse van bijlage I bij het Vlarem en ligt ongeveer 425 meter van het gebied Abeek met aangrenzende moerasgebieden, dat is aangewezen als speciale beschermingszone (hierna: „SBZ") overeenkomstig de habitatrichtlijn.

9 X heeft bij haar aanmelding een „passende beoordeling/verscherpte natuurtoets" gevoegd, waaruit blijkt dat er geen negatieve effecten voor de betrokken SBZ te verwachten zijn. Volgens X ligt het project in het hoofdgeding op 201 meter van de dichtstbijzijnde grondwaterwinning in dezelfde watervoerende laag. Verder bedraagt de straal waarbinnen de grondwatertafel als gevolg van de uitvoering van dit project met 1 centimeter zal dalen, 137 meter. Derhalve zal dit project volgens X geen invloed hebben op die andere grondwaterwinning en daardoor geen significant negatief effect hebben op de betrokken SBZ.

10 Bij besluit van 24 november 2023 heeft de stad Peer akte genomen van deze aanmelding en vastgesteld dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten dit project, tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt op voorwaarde van naleving van de in dit besluit opgelegde vergunningsvoorwaarden, die onder andere een zuinig gebruik van het opgepompte grondwater en een beperking van de grondwaterwinning tot tien jaar betreffen.

11 Dryade heeft bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen (België), de verwijzende rechter, beroep ingesteld tot nietigverklaring van dat besluit.

12 Bij deze rechter betoogt die vereniging in essentie dat het project valt onder artikel 6, lid 3, van de habitatrichtlijn en dus een passende beoordeling moet krijgen. Volgens Dryade kan de evaluatie bij de in punt 9 van dit arrest genoemde aanmelding niet worden beschouwd als een „passende" beoordeling, aangezien deze onvolledig en ontoereikend is.

13 Deze vereniging voert aan dat het criterium van de straal waarbinnen de grondwatertafel met 1 centimeter daalt, waarmee X wil aantonen dat dit project geen significante negatieve effecten heeft, onjuist en niet wetenschappelijk onderbouwd is. Verder is geen rekening gehouden met de cumulatieve effecten van de andere vier grondwaterwinningen binnen de betrokken SBZ, die om de betrokken winlocatie heen ligt. Bovendien is Dryade van mening dat de nationale regelgeving die op het hoofdgeding van toepassing is, een incorrecte omzetting van artikel 6, lid 3, van de habitatrichtlijn vormt.

14 X voert bij de verwijzende rechter aan dat, overeenkomstig de op het hoofdgeding van toepassing zijnde nationale regelgeving, de verplichting om een passende beoordeling uit te voeren alleen geldt voor vergunningsplichtige projecten, niet voor meldingsplichtige projecten zoals dat in het hoofdgeding.

15 De verwijzende rechter merkt op dat voor een aantal stedenbouwkundige handelingen en activiteiten die krachtens nationaal recht voorheen vergunningsplichtig waren, thans slechts meldingsplichtig zijn. Deze rechter geeft aan dat, aangezien het project in het hoofdgeding uit hoofde van rubriek 53.8, punt 1, onder a), van bijlage I bij het Vlarem, in de derde klasse valt, er alleen een meldingsplicht voor geldt. Het project valt derhalve niet binnen de werkingssfeer van artikel 36ter, §§ 3 en 4, van het Natuurdecreet, dat enkel van toepassing is op vergunningsplichtige

activiteiten. Volgens deze bepalingen hoeven alleen deze laatste activiteiten aan een passende beoordeling te worden onderworpen, wanneer zij afzonderlijk of in combinatie met één of meerdere bestaande of voorgestelde activiteiten, plannen of programma's, een significante aantasting van de natuurlijke kenmerken van een SBZ kunnen veroorzaken. Meldingsplichtige projecten zijn dus ontheven van de verplichting tot een passende beoordeling, zelfs wanneer zij een dergelijke aantasting kunnen veroorzaken.

16 De verwijzende rechter wijst erop dat de Vlaamse wetgever aldus projecten waarvoor op basis van vooraf vastgestelde criteria of drempelwaarden een meldingsplicht geldt, systematisch vrijstelt van de plicht tot het opstellen van een passende beoordeling. Volgens deze rechter lijken deze criteria en drempelwaarden niet te berusten op wetenschappelijke studies die elke twijfel wegnemen dat dergelijke projecten geen significante aantasting van de natuurlijke kenmerken van een SBZ kunnen veroorzaken.

17 Tegen deze achtergrond heeft de Raad voor Vergunningsbetwistingen de behandeling van de zaak geschorst en het Hof de volgende prejudiciële vraag gesteld:

„Staat artikel 6, derde lid, van de habitatrichtlijn in de weg aan een wettelijke regeling die ertoe strekt dat projecten waarvoor geen vergunning, toelating of machtiging maar enkel een melding vereist is, zoals beperkte grondwaterwinningen, niet worden onderworpen aan een verplichting tot opmaak van een passende beoordeling, ook al kunnen deze projecten een significante impact hebben op de natuurlijke kenmerken van een [SBZ]?"

**Beantwoording van de prejudiciële vraag**

18 Met zijn vraag wenst de verwijzende rechter in essentie te vernemen of artikel 6, lid 3, van de habitatrichtlijn aldus moet worden uitgelegd dat het in de weg staat aan een nationale regeling die, op basis van vooraf vastgestelde criteria en drempelwaarden, bepaalde categorieën plannen of projecten vrijstelt van de verplichting om een passende beoordeling uit te voeren, wanneer op grond van die criteria en drempelwaarden niet kan worden uitgesloten dat plannen of projecten binnen die categorieën, afzonderlijk of in combinatie met andere plannen en projecten, significante gevolgen kunnen hebben voor een SBZ.

19 Vooraf zij eraan herinnerd dat de lidstaten bij artikel 6 van de habitatrichtlijn een geheel van verplichtingen en specifieke procedures wordt voorgeschreven die, zoals blijkt uit artikel 2, lid 2, van deze richtlijn, tot doel hebben om natuurlijke habitats en wilde dier- en plantensoorten van communautair belang in een gunstige staat van instandhouding te behouden of in voorkomend geval te herstellen met het oog op de verwezenlijking van het algemenere doel van die richtlijn, te weten het waarborgen van een hoog niveau van milieubescherming in de op grond van diezelfde richtlijn beschermde gebieden (arrest van 29 juli 2019, Inter-Environnement Wallonie en Bond Beter Leefmilieu Vlaanderen, C-411/17, EU:C:2019:622, punt 116 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

20 Artikel 6, lid 3, van de habitatrichtlijn voorziet daartoe in een beoordelingsprocedure die ertoe strekt om door middel van een voorafgaande controle te waarborgen dat voor een plan of project dat niet direct verband houdt met of nodig is voor het beheer van het betrokken gebied, maar wel significante gevolgen voor dat gebied kan hebben, alleen toestemming wordt verleend voor zover het de natuurlijke kenmerken van het gebied niet aantast (arrest van 15 juni 2023, Eco Advocacy, C-721/21, EU:C:2023:477, punt 34 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

21 In artikel 6, lid 3, wordt de daarin neergelegde beoordelingsprocedure opgedeeld in twee fasen.

22 In de eerste fase, die wordt bedoeld in de eerste volzin van deze bepaling, dienen de lidstaten een passende beoordeling te maken van de gevolgen van een plan of project voor een beschermd gebied wanneer dit plan of project mogelijk significante gevolgen heeft voor dat gebied. In de tweede fase, die wordt bedoeld in de tweede volzin van dezelfde bepaling en die volgt op deze passende beoordeling, mag voor dat plan of project alleen toestemming worden verleend indien het de natuurlijke kenmerken van het betreffende gebied niet aantast, onder voorbehoud van artikel 6, lid 4, van de habitatrichtlijn (arrest van 15 juni 2023, Eco Advocacy, C-721/21, EU:C:2023:477, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Deze laatste bepaling is in casu niet relevant.

23 In dit verband volgt uit de rechtspraak dat het in artikel 6, lid 3, van de habitatrichtlijn neergelegde vereiste van een passende beoordeling van de gevolgen van een plan of project geldt indien er een kans of een risico bestaat dat dit plan of project significante gevolgen heeft voor het betrokken gebied. Gelet op met name het voorzorgsbeginsel wordt een dergelijk risico geacht te bestaan wanneer het op basis van de beste wetenschappelijke kennis ter zake niet valt uit te sluiten dat het betrokken plan of project de instandhoudingsdoelstellingen van dat gebied in gevaar brengt. Het risico moet in het bijzonder worden beoordeeld in het licht van de specifieke milieukenmerken en -omstandigheden van het gebied waarop dat plan of project betrekking heeft (arrest van 15 juni 2023, Eco Advocacy, C-721/21, EU:C:2023:477, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

24 Een passende beoordeling van de gevolgen van een plan of project voor een beschermd gebied houdt volgens vaste rechtspraak in dat alle aspecten van dit plan of project die op zichzelf of samen met andere plannen of projecten de instandhoudingsdoelstellingen voor dat gebied in gevaar kunnen brengen, op basis van die beste kennis moeten worden bepaald voordat goedkeuring wordt verleend voor dat plan of project. Deze beoordeling mag geen leemten vertonen en moet volledige, nauwkeurige en definitieve constateringen en conclusies bevatten die elke redelijke wetenschappelijke twijfel over de gevolgen van de geplande werkzaamheden voor het betrokken gebied wegnemen (zie in die zin arrest van 15 juni 2023, Eco Advocacy, C-721/21, EU:C:2023:477, punten 38 en 39 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

25 In dit kader heeft het Hof geoordeeld dat, krachtens artikel 6, lid 3, eerste volzin, van de habitatrichtlijn, plannen en projecten in de regel individueel dienen te worden beoordeeld (arrest van 7 november 2018, Coöperatie Mobilisation for the Environment e.a., C-293/17 en C-294/17, EU:C:2018:882, punt 94).

26 Het Hof heeft in het bijzonder overwogen dat de mogelijkheid om bepaalde activiteiten, in overeenstemming met de nationale regels, algemeen uit te sluiten van een verplichting tot beoordeling van de gevolgen voor het betrokken gebied, niet waarborgt dat deze activiteiten de natuurlijke kenmerken van dat gebied niet aantasten (arrest van 26 mei 2011, Commissie/België, C-538/09, EU:C:2011:349, punten 41 en 42).

27 Bijgevolg is het een lidstaat op grond van artikel 6, lid 3, eerste volzin, van de habitatrichtlijn in beginsel niet toegestaan om, aan de hand van het betrokken werkterrein of door invoering van een aanmeldingsregeling, bepaalde categorieënplannen of projecten systematisch en algemeen te onttrekken aan de verplichting om de gevolgen ervan voor beschermde gebieden te beoordelen (arrest van 26 mei 2011, Commissie/België, C-538/09, EU:C:2011:349, punt 45).

28 De invoering, door een lidstaat, van een aanmeldingsregeling die bepaalde categorieën plannen of projecten onttrekt aan de verplichting om een passende beoordeling uit te voeren van hun gevolgen voor een beschermd gebied kan slechts een uitzondering op deze algemene regel vormen, en wel op voorwaarde dat wordt aangetoond dat de toepasselijke nationale bepalingen het mogelijk maken om op grond van objectieve gegevens met zekerheid uit te sluiten dat plannen of projecten waarvoor die aanmeldingsregeling geldt, significante gevolgen hebben voor een beschermd gebied, zij het afzonderlijk of in combinatie met andere plannen of projecten (zie in die zin arrest van 26 mei 2011, Commissie/België, C-538/09, EU:C:2011:349, punt 52 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

29 In casu merkt de verwijzende rechter op dat artikel 36ter, § 3, van het Natuurdecreet enkel een verplichting tot het verrichten van een passende beoordeling oplegt voor vergunningsplichtige activiteiten die een significante aantasting van de natuurlijke kenmerken van een SBZ kunnen veroorzaken. Volgens deze rechter stelt de Vlaamse wetgever aldus bepaalde categorieën projecten waarvoor op basis van in de nationale regelgeving vastgestelde criteria of drempelwaarden een meldingsplicht geldt, systematisch vrij van de verplichting om een passende beoordeling te verrichten.

30 Wat grondwaterwinningsprojecten betreft, volgt uit deze nationale regelgeving dat zij in drie klassen worden ingedeeld, aan de hand van in essentie hun debiet, hun diepte en het pompsysteem van de betrokken put. Uitsluitend projecten die in de eerste twee klassen vallen zijn vergunningsplichtig en hebben een passende beoordeling nodig overeenkomstig artikel 6, lid 3, van de habitatrichtlijn. Boringen van putten die, zoals het project in het hoofdgeding, in de derde klasse vallen, zijn slechts meldingsplichtig en dus niet onderhevig aan de verplichting om een passende beoordeling uit te voeren.

31 Er moet dus worden onderzocht of, overeenkomstig de in de punten 23 tot en met 28 van het onderhavige arrest aangehaalde rechtspraak, dergelijke criteria en drempelwaarden het mogelijk maken om op grond van objectieve gegevens uit te sluiten dat plannen of projecten waarvoor die aanmeldingsregeling geldt, afzonderlijk of in combinatie met andere plannen en projecten significante gevolgen hebben voor een beschermd gebied.

32 In dit verband zij er in de eerste plaats aan herinnerd dat ook een project van beperkte omvang, afzonderlijk of in combinatie met andere plannen en projecten, aanzienlijke gevolgen kan hebben voor het milieu wanneer het gelegen is op een plaats waar milieufactoren als dier en plant, bodem, water, klimaat of cultureel erfgoed gevoelig zijn voor de minste verandering (arrest van 26 mei 2011, Commissie/België, C-538/09, EU:C:2011:349, punt 55).

33 In de specifieke context van projecten voor het gebruik van water heeft het Hof reeds de gelegenheid gehad om te oordelen dat het feit dat het gaat om een op kleine watervolumes ziend gebruik, op zich niet uitsluit dat een bepaald gebruik significante gevolgen kan hebben voor een beschermd gebied. Ook al zou dit watergebruik geen significante gevolgen hebben voor de toestand van een waterlichaam, volgt daaruit niet dat het ook geen significante gevolgen zal hebben voor aangrenzende beschermde gebieden (arrest van 10 januari 2006, Commissie/Duitsland, C-98/03, EU:C:2006:3, punt 44).

34 Een lidstaat kan er dus niet van uitgaan dat bepaalde categorieën plannen of projecten, gedefinieerd aan de hand van specifieke werkterreinen en de omvang van de betrokken activiteiten, per definitie weinig gevolgen voor beschermde gebieden zullen hebben (zie in die zin arrest van 26 mei 2011, Commissie/België, C-538/09, EU:C:2011:349, punt 56).

35 In de tweede plaats blijkt niet, onder voorbehoud van verificatie door de verwijzende rechter, dat de criteria en drempelwaarden die in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde nationale regelgeving zijn vastgelegd voor de toepassing van de in die regelgeving opgenomen vrijstelling, het mogelijk maken om rekening te houden met eventuele andere plannen of projecten, met name plannen of projecten betreffende een gegeven beschermd gebied of die zich nabij het betrokken gebied bevinden, en met hun eventuele gecumuleerde gevolgen voor dat gebied. Deze criteria en drempelwaarden verwijzen namelijk uitsluitend naar de kenmerken van het betrokken plan of project.

36 Uit de tekst van artikel 6, lid 3, van de habitatrichtlijn blijkt echter uitdrukkelijk dat deze bepaling van toepassing is op plannen of projecten die afzonderlijk „of in combinatie met andere plannen of projecten" significante gevolgen kunnen hebben voor een beschermd gebied. Met deze bepaling wordt dus ook beoogd te voorkomen dat habitats verslechteren als gevolg van de gecumuleerde gevolgen van meerdere plannen of projecten, ook wanneer deze van beperkt belang zijn maar gelijktijdig in of nabij hetzelfde beschermde gebied kunnen worden uitgevoerd.

37 Tegen deze achtergrond blijkt, onder voorbehoud van verificatie door de verwijzende rechter, dat op basis van de criteria en drempelwaarden die zijn vastgelegd in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde nationale regelgeving, niet kan worden uitgesloten dat plannen of projecten die onder die regelgeving vallen en zijn vrijgesteld van de verplichting om een passende beoordeling te verrichten, afzonderlijk of in combinatie met andere plannen en projecten significante gevolgen kunnen hebben voor een beschermd gebied.

38 Aan deze gevolgtrekking wordt niet afgedaan door de argumenten van de Belgische regering volgens welke, ten eerste, andere nationale bepalingen, met name de bepalingen die zijn vastgesteld overeenkomstig artikel 6, lid 2, van de habitatrichtlijn, kunnen compenseren voor het feit dat er voor meldingsplichtige plannen of projecten geen verplichting tot het verrichten van een passende beoordeling geldt terwijl zij wel significante gevolgen kunnen hebben voor een beschermd gebied. Ten tweede kunnen de bevoegde overheidsinstanties volgens de Belgische regering weigeren akte te nemen van een aanmelding of bepaalde voorwaarden verbinden aan hun besluit. Ten derde zijn er nationale strafrechtelijke bepalingen van toepassing wanneer er meldingsplichtige activiteiten worden uitgevoerd die significante gevolgen kunnen hebben voor een SBZ.

39 In dit verband moet er ten eerste aan worden herinnerd dat de leden 2 en 3 van artikel 6 van de habitatrichtlijn weliswaar vanuit het oogpunt van de instandhoudingsdoelstellingen van deze richtlijn een coherent geheel vormen, in de zin dat zij hetzelfde beschermingsniveau beogen te waarborgen voor natuurlijke habitats en habitats van soorten (zie in die zin arrest van 12 april 2018, People Over Wind en Sweetman, C-323/17, EU:C:2018:244, punt 24), maar een verschillend voorwerp hebben. Bij artikel 6, lid 2, van de habitatrichtlijn wordt een algemene beschermingsverplichting opgelegd, die erin bestaat verslechteringen te voorkomen alsook verstoringen die – gelet op de doelstellingen van de richtlijn – significante gevolgen zouden kunnen hebben. In lid 3 wordt echter een beoordelingsprocedure vastgesteld waarmee wordt beoogd om door middel van voorafgaande controle te garanderen dat voor een plan of project dat niet direct verband houdt met of nodig is voor het beheer van het betrokken gebied, maar wel significante gevolgen voor dat gebied kan hebben, alleen toestemming wordt verleend voor zover het de natuurlijke kenmerken van dat gebied niet aantast (zie in die zin arrest van 7 september 2004, Waddenvereniging en Vogelbeschermingsvereniging, C-127/02,

EU:C:2004:482, punt 38). Leden 2 en 3 hebben dus een verschillende strekking en kunnen derhalve niet door elkaar worden gehaald, omdat anders hun respectieve nuttige werking wordt aangetast.

40 Hieruit volgt dat uit het feit dat er nationale maatregelen zijn vastgesteld op grond van artikel 6, lid 2, van de habitatrichtlijn, niet kan worden afgeleid dat is voldaan aan de vereisten die voortvloeien uit artikel 6, lid 3, van deze richtlijn.

41 Ten tweede volstaat de opmerking dat, zoals in punt 22 van dit arrest in herinnering is gebracht, de bevoegdheid van het bestuur om de uitvoering van een plan of project te weigeren of om zijn goedkeuring daarvan aan voorwaarden te verbinden valt onder de in dat punt bedoelde tweede fase, waarop artikel 6, lid 3, tweede volzin, van de habitatrichtlijn betrekking heeft. Deze bevoegdheid is dus niet van belang in de in dat punt omschreven eerste fase, die betrekking heeft op de voorwaarden die van toepassing zijn op de passende beoordeling waarin artikel 6, lid 3, eerste volzin voorziet. De onderhavige zaak gaat echter juist over die eerste fase.

42 Ten derde, zoals in herinnering gebracht in de punten 20 en 39 van het onderhavige arrest, voorziet artikel 6, lid 3, van de habitatrichtlijn in een beoordelingsprocedure die berust op een voorafgaande controle. De in het nationale recht geboden mogelijkheid om (strafrechtelijke) sancties op te leggen bij overtreding van het verbod op meldingsplichtige activiteiten die significante gevolgen voor een SBZ hebben, is dus evenmin relevant.

43 Gelet op alle voorgaande overwegingen moet op de gestelde vraag worden geantwoord dat artikel 6, lid 3, van de habitatrichtlijn aldus moet worden uitgelegd dat het in de weg staat aan een nationale regeling die, op basis van vooraf vastgestelde criteria en drempelwaarden, bepaalde categorieën plannen of projecten vrijstelt van de verplichting om een passende beoordeling uit te voeren, wanneer op grond van die criteria en drempelwaarden niet met zekerheid en op grond van objectieve gegevens kan worden uitgesloten dat die plannen of projecten, afzonderlijk of in combinatie met andere plannen en projecten, significante gevolgen kunnen hebben voor een speciale beschermingszone.

## Kosten

44 Ten aanzien van de partijen in het hoofdgeding is de procedure als een aldaar gerezen incident te beschouwen, zodat de verwijzende rechter over de kosten heeft te beslissen. De door anderen wegens indiening van hun opmerkingen bij het Hof gemaakte kosten komen niet voor vergoeding in aanmerking.

Het Hof (Vierde kamer) verklaart voor recht:

**Artikel 6, lid 3, van richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna**

**moet aldus worden uitgelegd dat**

**het in de weg staat aan een nationale regeling die, op basis van vooraf vastgestelde criteria en drempelwaarden, bepaalde categorieën plannen of projecten vrijstelt van de verplichting om een passende beoordeling uit te voeren, wanneer op grond van die criteria en drempelwaarden niet met zekerheid en op grond van objectieve gegevens kan worden**

**uitgesloten dat die plannen of projecten, afzonderlijk of in combinatie met andere plannen en projecten, significante gevolgen kunnen hebben voor een speciale beschermingszone.**

Jarukaitis Frendo Jääskinen

Condinanzi Kornezov

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 22 oktober 2026.

De griffier
V. Di Bucci

De kamerpresident
I. Jarukaitis